

DUB A RŮŽE

V jedné zahradě rostly mezi ostatními stromy, keři, květinami a voňavými záhonky také jeden dub a jedna růže. Dub, strom majestátního vzhledu, měl mohutné větve, které tvořily korunu, jež se vlastnicky roztahovala nad skromnými rostlinami v zahradě.

Růži tvořil stonek s několika zelenými listy a mnoha ostrými tmavými trny. Vypadala chudokrevně a zdálo se, že každou chvíli zvadne.

Blahobytný dub se bavil tím, že růži pokořoval: „Jsi jenom trnitá větvička, která chce dojmout.“

Když foukal vítr, naučil se velký strom rozechvívat své nespočetné listy a vytvářet tak tóny, neurčité exotické slabiky a příjemné melodie. To všechno naplňovalo dub pýchou.

„Já jsem orchestr!“ hřměl. „Plním nebesa nádhernými symfoniemi. Ne jako tenhle bezcenný klacík, co nedělá nic! K čemu je dobrá růže?!

Poděšená a nesmělá růže mlčela. Ale když přišel květen, rozkvetla. Celá zahrada ji odměnila dlouhým, upřímným a vřelým potleskem.

Mnoho lidí má potřebu dělat, že jsou jiní,

vypadat silnější, než jsou.

Chtějí být tím, čím nejsou. Květiny prostě kvetou.

KAŽDÝ DEN

Jeden uznávaný a učený rabín byl pozván, aby přednášel o knize Exodus v jednom z nejvybranějších kulturních center ve městě. Vzdělané a připravené publikum pozorně naslouchalo výkladu.

Rabín vyprávěl následujícím způsobem epizodu o maně seslané z nebe: „Hospodin sesílal tolik svého chleba, který chutnal jako medový koláč, aby vystačil na celý den. Když slunce začalo hřát, rozpustil se...“

Jeden posluchač ho přerušil: „Taková ztráta času! Proč jen jeden den? Nebylo by lepší, kdyby Bůh sesílal zásoby, které by vydržely aspoň rok? Bylo by to praktičtější a daleko méně únavné...“

Rabín, jak bylo zvykem, odpověděl příběhem: „Jeden mocný král měl syna. Bylo to ještě dítě, ale

jednoho dne se princ měl ujmout vlády, a tak byla jeho výchova státní záležitostí. V té zemi měli zákon, který dovoľoval králi, že může vidět svého syna jen jedinkrát za rok.

Král měl své dítě velmi rád a princátka mělo velmi rádo svého tatínka. Jak by bývali chtěli spolu pobýt déle! Ale zákon byl neúprosný. A tak se z nich pomalu stávali cizinci.“ A pokračoval: „Proto Bůh posílal svůj dar každý den.

Proto se modlíme každý den.

BRATŘÍČEK

Jedna mladá matka čekala své druhé dítě. Když se dozvěděla, že to bude holčička, naučila svého prvorozeného synka Michala, aby si položil hlavičku na její kulaté břicho a zpíval spolu s ní ukolébavku sestřičce, která se měla narodit. Písnička začínala slovy: „Hvězdo, hvězdičko, blíží se noc...“ a Michalovi se velmi líbila, takže si ji zpíval častěji.

Porod byl však předčasný a těžký. Novorozenou holčičku museli dát do inkubátoru a intenzivně o ni pečovat.

Rozechvělí rodiče byli připraveni na nejhorší – byla jen velmi malá možnost, že jejich holčička přežije.

Malý Michal maminku a tatínka prosil: „Chci ji vidět! Musím ji vidět!“

Po týdnu se stav holčičky ještě zhoršil. Tehdy se maminka rozhodla, že Michala vezme do porodnice na jednotku intenzivní péče s sebou. Sestra se jim v tom snažila zabránit, ale žena byla rozhodnuta a doprovodila synka k postýlce plné drátků a hadiček, kde holčička bojovala o život.

U postýlky své sestřičky Michal instinktivně přiblížil svůj obličej k její tváři a začal potichoučku zpívat: „Hvězdo, hvězdičko...“

Holčička okamžitě zareagovala. Začala klidně a bez námahy dýchat. Maminka se slzami v očích šeptala: „Pokračuj, Míšo, pokračuj!“ Michal zpíval dál. Holčička začala pohybovat malinkýma ručičkama.

Maminka i tatínek se smáli a plakali zároveň, zatímco sestra nevěřičně pozorovala celou scénu. Za několik dní přinesla maminka maličkou domů a Michal dával hlučně najevo svou radost.

Ohromení lékaři na klinice jen těžko hledali slova. Maminka a tatínek věděli, že to byl prostě zázrak. Zázrak bratrovy lásky k tolik očekávané sestřičce.

Dokážeme žít, jen když máme jistotu, že na nás někdo čeká. Je to i jedna z nejkrásnějších Ježíšových vět: „Jdu, abych vám připravil místo ... abyste i vy byli, kde jsem já.“ (Jan 14, 2-3)

